

Paulo Nozolino: *Auschwitz*, 1994

MUCSY SZILVIA

A pusztulás csöndje

beszélgetés
Paulo Nozolino
portugál fotográfussal

Paulo Nozolino: *Beirut*, 1994

LÁTHATATLAN VÁROSOK CÍMMEL NYÍLT KORTÁRS
PORTUGÁL FOTÓMŰVÉSZETI KIÁLLÍTÁS
A BUDAPEST FOTÓFESZTIVÁL KIEMELT
PROGRAMJAKÉNT. A PAULO NOZOLINO ÉS
JOSÉ MANUEL RODRIGUES MUNKÁIBÓL
ÖSSZEÁLLÍTOTT VÁLOGATÁS A MODERN
PORTUGÁL FOTOGRAFIA LÍRAI NARRATÍVÁJÁT
MUTATJA BE, AMELY A PORTUGUESE CENTER OF
PHOTOGRAPHY GYŰJTEMÉNYÉBŐL
A BPF2018 ÉS A BUDAPESTI CAMÕES INTÉZET
EGYÜTTMŰKÖDÉSÉBEN VALÓSULT MEG.

PAULO NOZOLINO (LISSZABON, 1955)

A KORTÁRS PORTUGÁL FOTOGRAFIA
KÖZPONTI ALAKJA, SÖTÉT-
SZIMBOLIZMUSA A NAGYVÁROSOK
MAGÁNYOS VILÁGÁVAL, A MODERN
TÁRSADALOM ELSZIGETELŐ,
DESTRUKTÍV JELENÉVEL SZEMBESÍTI
A NÉZŐT. ÉLES KONTRASZTOK, VAKÍTÓ
FÉNYEK ÉS FEKETE SZÍNEK SZEMÉLYES
ÚTINAPLÓJÁNAK KÉPI JEGYZETEI.
VIZUÁLIS ÉS TÉRBELI UTAZÁSA
A 70-ES ÉVEKBEN KEZDŐDIK
LONDONBAN. FIATALFOTOGRÁFUSKÉNT
JÁRJA A VILÁGOT, MAJD BÁZISÁT
PÁRIZSBA ÁTHELYEZVE A FRANCIA
FŐVÁROSBAN KEZD DOLGOZNI
ÁM ÉRDEKLŐDÉSE AZ ARAB VILÁG
KULTÚRÁJA FELÉ IRÁNYUL ÉS OLYAN
ORSZÁGOKAT FEDEZ FEL, MINT
MAURITÁNIA, EGYIPTOM, SZÍRIA,
JORDÁNIA, LIBANON ÉS JEMEN.
A BERLINI FALLEOMLÁSA UTÁN
BEJÁRJA EURÓPÁT. A TÁRSADALMI
ÉS POLITIKAI VÁLTOZÁSOKKAL
KAPCSOLATOS AGGODALMAINAK
EREDMÉNYEKÉNT ADJA KI A *PENUMBRA*
ÉS A *SOLO* CÍMŰ ALBUMOKAT.
2002-BEN VISSZATÉR PORTUGÁLIÁBA
MAJD *FAR CRY* CÍMMEL ÚJABB KÖNYVET
PUBLIKÁL. JELENLEG LISSZABONBAN ÉL
ÉS DOLGOZIK. BUDAPESTI KIÁLLÍTÁSA
KAPCSÁN A VALÓSÁG SIVÁR, SÖTÉT
OLDALÁT TÜKRÖZŐ MUNKÁIRÓL
ÉS UTAZÁSÁIRÓL BESZÉLGETTÜNK.
A KIÁLLÍTÁS KÉPEIT ALBERTONAK,
A PORTUGÁLSZÉPIRODALOM
KIEMELKEDŐ ALAKJÁNAK LÍRAI
SZÖVEGEI KÍSÉRIK.

M. Sz.: *Lisszabonban tanult festészet majd a London College of Printing-en végezte tanulmányait. Miért választotta végül a fotózás médiumát?*

Elkezdtem festeni, de rájöttem, hogy gyűlölöm a terpentín szagát, és azt, hogy egy stúdióba bezárva festékekkel fedjek el egy fehér felületet. Emellett nem voltam jó, ezért megsemmisítettem mindent, amit valaha festettem. Amikor felfedeztem az utazás szabadságát és a fényképek készítésének örömeit, a választás egyértelmű volt, a fényt használtam a sötét film felfedezésére.

M. Sz.: *Mint fiatal fotográfus utazásai során kezdte felfedezni a világot, miközben Párizsban élt és dolgozott. Mi volt az a varázs, amely olyan országokba vezette, mint Mauritánia, Egyiptom, Szíria, Jordánia, Libanon és Jemen?*

És Marokkó! Nos, ahogy azt a *Penumbra* (Scalo, 1996) című könyvem bevezető szövegében írom, alapvetően arra voltam kíváncsi, hogy hogyan élnek az emberek az arab világban. Azok, akiket „hitetleneknek” neveznek. *Penumbra (Félhomály)* – a senki földje a világ és a sötétség között, fekete-fehér, éjjel-nappal. A tizenkét év során, melyet az addig számomra ismeretlen arab világban, Egyiptomban, Szíriában, Marokkóban, Jemenben, Mauritániában, Jordániában és Libanonban töltöttem, az ősi, ókori kultúrákba és szokásokba merültem el. Ebben a világban egy különös életmód tárult elém a perzselő fény és a hűvös árnyékok között – a csillogó sivatag, a félhomályos kashbah, és a hosszú árnyékok a keskeny síkátorokban. A hely szelleme, amely a sivatagban egy napon át tartó gyaloglás után a csizmádra tapadt porban testesül meg. A pusztulás csöndje...

Egy új kultúra felfedezése új perspektívát és új fókuszot adott a korábbi *Auschwitz-Birkenau* projektem után (1983–1995).

Paulo Nozolino: *Punto Fijo*, 1985

Paulo Nozolino: *Bruxelles*, 1981

Paulo Nozolino: *Sarajevo*, 1997

Paulo Nozolino: *Karabuk*, 1977

M. Sz.: Már a korai munkáit is könyvben, albumban jelenteti meg. Miért olyan fontos az ön számára a könyv mint médium, mint forma? És mi a véleménye a fotográfiában jelen lévő trendekről, művészeti vásárokon megjelenő kiállításokról és a fotográfia piacáról?

A kiállítások mennek, a könyvek maradnak. És ha még 10 év múlva is elég jók vagyunk, akkor kitartanak. Az embereknek meg kell mutatnom, hogy én hogyan látom a világot, szembesíteni akarom őket az saját elképzeléssel, hogy lássam, hogyan reagálnak. A művészeti vásárok üzletek és a gyűjtők üzletemberek. Én nem szeretek kérni. 50% -ot fizetek galériáknak, hogy gondoskodhassak a munkákról, intézzék ők, engem hagyjanak békén.

M. Sz.: A berlini fal leomlása után Európában is utazgatott, és tudom, hogy Budapesten is járt Milyen anyagon dolgozott ekkor?

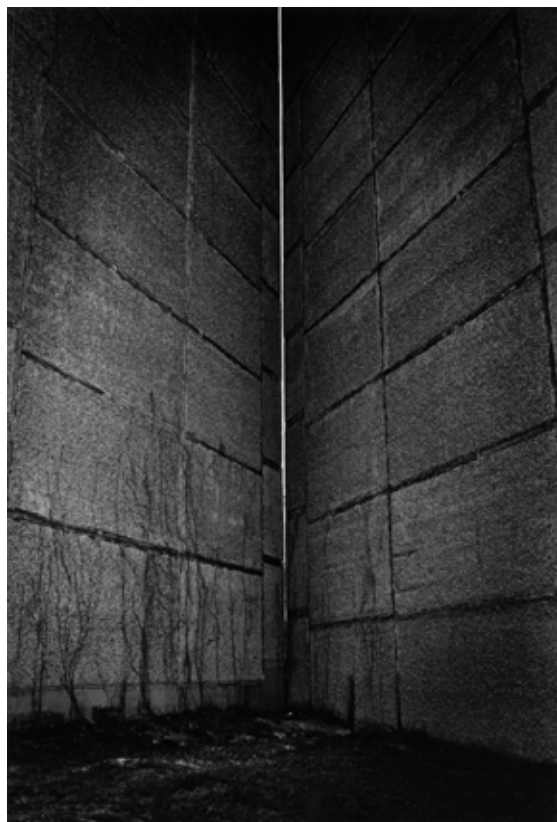
1995-ben ellátogattam Budapestre, épp a *Solo* című projekten dolgoztam. Szerettem volna látni, hogy Európa újjáépül, ehhez a kulcs Auschwitz volt. A soha be nem gyógyítható seb. Később elmentem Sarajevóba... A történelem megismétli önmagát. A férfiak soha nem tanulnak!

M. Sz.: Az Ön képei sötét hangulatúak, amelyek a modern társadalom magányáról, elszigeteltségéről és pusztításáról szólnak, de a realizmusból származnak. Melyek azok a témák, amelyek inspirálják? Hogyan készülnek a projektek?

A történelem az alap. A filozófia segít. De nincs terv, nincs biztonsági háló, csak az ösztön. Napi 8 órát sétálok, eszem és beszélgetek, néhány képet készítek, majd otthon előhívom, kontaktolom a filmeket, kinagyítom és dobozokba teszem a képeket és várok. Majd egyszer csak minden összejön és meglátom, hogy mit is csináltam. Azután jönnek a gondolatok, és könyvet csinálók belőlük, vagy összeállítok egy kiállítást. Nincs olyan, hogy inspiráció, csak a munka. És egy nő szeretete...

M. Sz.: Milyen a kapcsolata a költészettel, amely annyira meghatározó a portugál kultúrában? Al Berto újra kiadott *Medo* című verses kötetének ön készítette a borítóképét. Kik azok a fotósok és más művészek, akik hatással voltak az ön vizuális világára?

Ha voltak is ilyenek, már rég elfelejtettem őket. Számomra a saját belső történetem az én titkos kertem, innen merítek ihletet.

Paulo Nozolino: *Kiev*, 2008

Paulo Nozolino: *Berlin*, 2013

Paulo Nozolino: *The Horror*, Paris, 1997

Paulo Nozolino: *Damascus*, 1994

Paulo Nozolino: *Milano*, 1997

Paulo Nozolino: *Sarajevo*, 1997

